

SOPHIE IRWIN

NÁVOD
PRE
DÁMY

AKO
ZÍSKAŤ
MAJETOK

IKAR

SOPHIE IRWIN

AKO
ZÍSKAŤ
MAJETOK

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Sophie Irwin
A LADY'S GUIDE TO FORTUNE-HUNTING

Copyright © 2022 Irwin Editorial Limited

Translation © 2023 by Miriam Ghaniová

Couple © Lee Avison / Trevillion Images

Background and details © Collage of artwork from Shutterstock.com

Designed by Carola Bambach

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8779-2

Venujem Fran, ktorá ma naštartovala.

A svojej rodine, ktorá ma nútila ísť ďalej.

Hoci nemala prehnané predstavy ani o mužoch, ani o manželstve, vždy sa chcela vydať, bol to jediný poctivý spôsob, ako sa dobre vychovaná mladá dáma s malým venom môže zabezpečiť, a akokoľvek neisté je jej budúce šťastie, určite je to ten najlepší prostriedok, ako sa uchrániť pred nedostatkom.

Jane Austenová, Pýcha a predsudok
/Slovart, Bratislava 2012,
preklad Beáta Mihalkovičová/

1

*Netley Cottage, Biddington,
Dorsetshire 1818*

„*V*y si ma nevezmete?“ zopakovala neveriacky slečna Talbotová.

„Obávam sa, že nie,“ odpovedal jej pán Charles Linfield s výrazom akejsi bravúrne ospravedlňujúcej grimasy, ako keď sa priznávate, že už nemôžete chodiť na priateľove narodeninové oslavy, a nie, že chcete ukončiť dvojročné zasnúbenie.

Kitty naňho nechápavo hľadela. Katherine Talbotová – pre svoju rodinu a najbližších známych Kitty – nebola veľmi zvyknutá na nepochopenie. V skutočnosti bola v rodine aj v celom Biddingtone dobre známa talentom na praktické riešenie problémov. Napriek tomu v tej chvíli Kitty cítila, že je úplne stratená. Ona a Charles sa mali zosobášiť. Vedela to už roky – a teraz sa to nestane? Čo by mala povedať, čo by mala cítiť zoči-voči takejto správe? Všetko sa zmenilo. A predsa, Charles vyzeral stále rovnako, oblečený v šatách, ktoré videla tisíckrát predtým, v ležérnom štýle, ktorý prináležal len bohatým ľuďom: zložito vyšívaná vesta, ktorú mal zle zapnutú, krikľavo svetlá kravata, ktorá bola skôr pokrčená ako uviazaná. Mal by o seba viac dbať, pomyslela si Kitty a so stúpajúcim napätím a s pocitom rozhorčenia

sa pozerala na príšerný plášť, ktorý si dovolil obliecť na túto príležitosť.

Časť hnevu musela preniknúť až do jej tváre, pretože pán Linfield naraz vymenil svoj šialený výraz ospravedlňujúcej blahosklonnosti za tvrdohlavosť mrzutého škóla.

„Ach, nemusíte sa na mňa tak pozeráť,“ odsekol. „Veď sme nikdy neboli oficiálne zasnúbení.“

„Oficiálne zasnúbení?“ Kitty sa vrátil dych v plnej sile a uvedomila si, že v skutočnosti je poriadne rozzúrená. Ten nenapraviteľný grobian. „Hovorili sme o manželstve už dva roky. Tak dlho sme otáľali len pre smrť mojej matky a otcovu chorobu! Vy ste mi sľúbili – sľúbili ste mi toľko vecí.“

„Ach, tie reči o deťoch,“ namietol a vzápätí dodal, „a okrem toho som nemohol všetko zrušiť, keď váš otec bol na prahu smrti. To by vôbec nebolo vhodné.“

„A teraz, keď je mŕtvy, ani mesiac neodpočívá v zemi, ma môžete opustiť?“ povedala nahnevane. „Je to naozaj tak?“

Prešiel si rukou po vlasoch a očami zaletel k dverám. „Nemá zmysel, aby sme o tom diskutovali, keď ste v takomto stave,“ použil tón ťažko skúšaného muža, ktorý sa horko-ťažko snaží zachovať trpezlivosť. „Možno by som mal radšej ísť.“

„Ísť?! Nemôžete predsa vypustiť takúto novinku a nevyvetliť mi to. Minulý týždeň sme sa rozprávali o svadbe v máji, a teraz zrazu všetko hodíte za hlavu?“

„Možno som vám mal radšej napísať list,“ ľutoval a stále túžobne hľadel na dvere. „Mary vravela, že to takto bude najlepšie, ale myslím, že list by bol jednoduchší. Nemôžem poriadne rozmýšľať, keď na mňa kričíte.“

Kitty potlačila podráždenie a s inštinktom pravej lovkyně sa zamerala len na najdôležitejšie informácie.

„Mary?“ povedala ostro. „Mary Spencerová? Čo má slečna Spencerová s týmto spoločné? Nevedela som, že sa vrátila do Biddingtonu.“

„Ach, áno, áno, teda, vrátila sa,“ koktal pán Linfield a na čele sa mu objavili kropaje potu. „Moja matka ju pozvala, aby u nás nejaký čas zostala. Pre moje sestry je vhodné, aby sa zoznámili s inými ženami.“

„Hovorili ste so slečnou Spencerovou o ukončení našich zásnub?“

„Ach, áno, no ona mala pre túto situáciu pochopenie a musím povedať, že bolo dobré mať možnosť... sa o tom s niekým porozprávať.“

Chvíľu bolo ticho. Potom prehovorila, takmer nenúteno: „Pán Linfield, chcete požiadať slečnu Spencerovú o ruku?“

„Nie! Vlastne... Myslel som si, že najlepšie bude prísť sem...“

„Chápem,“ prerušila ho Kitty. „Musím vás pochváliť za vašu dôveru, pán Linfield. Je naozaj veľký výkon požiadať ženu o ruku, keď ste už zasnúbený s inou. Vskutku bravúrne.“

„Presne to robíte vždy!“ vybuchol pán Linfield a konečne nabral trochu odvahy. „Všetko prekrúcate, až človek nevie, ktorá cesta kam vedie. Nezišlo vám na um, že by som chcel ušetriť vaše city? Že som vám nechcel povedať pravdu: že ak chcem urobiť kariéru v politike, ťažko to môžem urobiť v manželstve s niekým, ako ste vy?“

Jeho posmešný tón ju šokoval. „Čo presne to má znamenať?“ dožadovala sa odpovede.

Roztiahol ruky, akoby ju vyzýval, aby sa rozhládla. Kitty to neurobila. Vedela, čo by videla, pretože už stála v tejto miestnosti: opotrebované pohovky, ktoré stáli na kedysi elegantnom koberci, teraz prežratom moľami a ošúchanom, police, na ktorých kedysi boli knihy, zívajúce prázdnotou.

„Možno žijeme v tom istom meste, ale sme z rôznych svetov.“ Znova mávol rukami. „Som synom statkára! A matka a slečna Spencerová mi pomohli zistiť, že si nemôžem dovoliť uzavrieť takéto manželstvo, ak si chcem zachovať dobré meno.“

Kitty ešte nikdy tak nevníkala tlkot svojho srdca, ktorý jej hlasno narážal do uší.

„Pán Linfield,“ prehovorila ticho, ale uštipačne. „Nech je medzi nami jasno. Nemali ste problém s našimi zásnubami, kým ste opäť nestretli krásnu slečnu Spencerovú. Neočakávala by som, že vaša rodina bude tolerovať takéto nedžentlmenské správanie. Možno by som sa mala potešiť, že ste sa ukázali ako absolútne nečestný, skôr ako by bolo neskoro.“

Každý úder zasadila s presnosťou a silou a Charles, teraz pre ňu už pán Linfield, sa trochu zapotácal.

„Ako môžete niečo také povedať?“ spýtal sa zdesene. „To nie je nedžentlmenské. Začínate byť úplne hysterická.“ Pán Linfield sa už silno potil a nepohodlne mrvil. „Chcem, aby sme zostali priatelia, Kitty...“

„Slečna Talbotová,“ opravila ho s chladnou zdvorilosťou. Pochytil ju hnev, ale ovládla ho a mávnutím ruky prudko ukázala na dvere. „Odpustíte mi, ak vás požiadam, aby ste sa vyprevadili sám, pán Linfield?“

Po rýchlom úklone sa horlivo vytratil, ani sa len neobzrel.

Kitty chvíľu stála bez pohnutia a zadržovala dych, akoby chcela zabrániť ďalšiemu vývoju tejto katastrofy. Potom prešla k oknu, cez ktoré prúdili lúče ranného slnka, oprela si čelo o sklo a pomaly vydýchla.

Z tohto okna mala nerušený výhľad do záhrady: na narcisy, ktoré práve začali kvitnúť, na zeleninový záhon, ktorý bol ešte stále zarastený hustou burinou, a na voľne sa pohybujúce sliepky, ktoré si vyberali cestu a hľadali húsenice. Život vonku pokračoval, a predsa na jej strane za sklom bolo všetko úplne zničené.

Zostala sama. Úplne sama, bez niekoho, na koho by sa mohla obrátiť. Mama a otec boli preč a v tejto hodine najťažšej núdze, keď si viac ako kedykoľvek predtým priala požiadať ich o radu, nemala tú možnosť. Jednoducho nebolo nikoho, s kým by sa poradila. V jej vnútri narastala panika. Čo má teraz robiť?

Asi by zostala v tejto polohe niekoľko hodín, keby ju nevyrušila jej najmladšia sestra, desaťročná Jane, ktorá o niekoľko minút vtrhla dnu so sebavedomím kráľovského posla.

„Kitty, kde je Cecilina kniha?“ opýtala sa.

„Včera bola v kuchyni,“ odpovedala Kitty, neodvrátiac zrak od záhrady. Mali by dnes popoludní pripraviť záhon na artičoky, čoskoro ich bude treba vysadiť. Vzdialene počula, ako Jane volá na Cecily, aby jej zopakovala Kittine slová.

„Pozrela som sa tam,“ ozvalo sa po chvíli.

„Tak sa tam pozri ešte raz.“ Kitty ju netrpezlivo odmietla mávnutím ruky.

Dvere sa s buchnutím otvorili a zavreli. „Hovorí, že tam nie je, a ak si ju predala, bude veľmi nahnevaná, pretože to bol dar od farára.“

„Preboha,“ odvrkla Kitty, „povedz Cecily, že nemôžem hľadať jej hlúpu knihu od farára, pretože teraz potrebujem chvíľu oddychu, ak to nie je príliš veľa.“

Sotva Jane odovzdala Cecily túto nezvyčajnú správu, celá domácnosť – všetky štyri Kittine sestry a pes Bramble – sa zišli v salóne a okamžite naplnili priestor hlu-
kom.

„Moja kniha nie je v kuchyni.“

„Kitty, čo to má znamenať, že ťa pán Linfield opustil? Naozaj?“

„Nikdy som ho nemala rada. Hladkal ma po hlave, akoby som bola malé dieťa.“

Kitty im čo najstručnejšie povedala, čo sa stalo, s hlavou stále opretou o sklo. Potom nastalo ticho a Kittine sestry sa na seba neisto pozerali. Po chvíli sa Jane, ktorá sa už nudila, pobrala k vrzgajúcemu klavíru a prerušila ticho, brnkajúc veselú melódiu. Jane nikdy nechodila na hodiny hudby, ale čo jej chýbalo na talente, vynahrádila zanietením a hlasitosťou.

„Aké strašné,“ prehovorila napokon Beatrice, vo svojich devätnástich rokoch Kittina najbližšia sestra vekom aj povahou. „Ach, Kitty, drahá, je mi to ľúto. Musíš mať zlomené srdce.“

Kitty prudko otočila hlavu. „Zlomené srdce? Beatrice, to je úplne vedľajšie. Ak sa nevydám za pána Linfielda, všetky nás to zničí. Otec s mamou nám síce zanechali dom, ale zanechali aj ohromujúce množstvo dlhov. Spoliehala som sa na to, že nás Linfieldov majetok zachráni.“

„Chcela si sa vydať za pána Linfielda pre jeho majetok?“ spýtala sa Cecily a v jej hlase zaznel odsudzujúci tón. Osemnásťročná intelektuálka v rodine dúfala, že jej sestry majú dosť vyvinutý zmysel pre morálku.

„No, určite to nebolo pre jeho bezúhonnosť alebo džentlmenstvo,“ povedala Kitty trpko. „Škoda len, že som nemala dosť rozumu, aby som to ukončila skôr. Nemali sme odkladať svadbu, keď mama zomrela. Vedela som, že dlhodobé zasnuby prinesú iba problémy. Keď si pomyslím, že otec bol toho názoru, že to bude vyzerať nevhodne!“

„Aké zlé je to, Kitty?“ spýtala sa Beatrice. Kitty sa na ňu chvíľu mlčky pozerala. Ako im to má predostrieť? Ako im má vysvetliť všetko, čo im hrozilo?

„Je to... vážne,“ povedala opatrne. „Otec si zobral hypotéku na dom, dohodol sa s nejakými pochybnými ľuďmi. Predaj, ktorý som uskutočnila – naše knihy, strieborný riad, niektoré mamine šperky –, nás chvíľu udržal nad vodou, ale prvého júna sa to skončí. Nie sú to ani štyri mesiace. A ak nebudeme mať dosť peňazí alebo dôkaz, že môžeme začať platiť, potom...“

„Budeme musieť odísť? Ved' toto je náš domov.“ Harriet sa zachveli pery. Ako druhá najmladšia bola ešte citlivejšia ako Jane, ktorá aspoň prestala hrať, ticho sedela na stoličke a sledovala situáciu. Kitty nemala to srdce povedať im, že je to ešte horšie, než len odísť. Že predaj Netley Cottage sotva pokryje ich dlhy a potom im nezostane nič na živobytie. Budúcnosť bola temná. Nemali by inú možnosť, než sa rozdeliť. Ona a Beatrice by si mohli nájsť nejaké zamestnanie v Salisbury alebo v niektorom väčšom meste v okolí ako slúžky v domácnosti alebo komorné, ak by mali šťastie. Cecily... Kitty si nevedela predstaviť, že by Cecily bola ochotná alebo schopná pracovať pre niekoho, ale so svojím rozumom by mohla skúsiť chodiť do školy. Harriet, ach, Harriet bola taká mladá, musela by robiť to isté. Niekde, kde by

jej poskytli ubytovanie a stravu. A Jane... Pani Palmerová z mesta, aj keď bola veľmi zlomyseľná, vždy prechovávala k Jane akúsi náklonnosť. Možno ju presvedčí, aby ju vzala k sebe, kým nebude mať dosť rokov, aby si našla zamestnanie.

Kitty si predstavila všetky svoje sestry, ako sa rozchádzajú a odchádzajú rozličnými smermi. Budú ešte niekedy spolu tak, ako boli teraz? A čo ak to bude oveľa horšie ako tento už aj tak pochmúrny scenár?

Predstava každej z nich, osamelej, hladnej a zúfalej, sa jej mihla pred očami. Kitty nad pánom Linfieldom ešte nevyronila ani slzu, lebo jej nestál za to, ale teraz ju to naozaj bolelo. Už toho toľko stratili. Bola to Kitty, ktorá musela sestrám vysvetliť, že mama sa už nebude mať lepšie. Kitty bola tá, ktorá im oznámila správu o otcovom úmrtí. Ako im mala teraz vysvetliť, že to najhoršie ešte len príde? Nevedela nájsť správne slová. Nebola ako ich matka, ktorá kedysi dokázala, akoby mávnutím čarovného prútika, vyťahovať uistenia zo vzduchu, ani ako ich otec, ktorý ich vždy vedel s istotou upokojiť, že všetko bude v poriadku, až mu človek uveril. Nie, Kitty nebola vhodná na riešenie rodinných problémov, bola to priveľká prekážka, aby ju dokázala prekonať len vôľou. Zúfalo si priała, aby s ňou bol niekto, s kým by mohla niesť toto bremeno, ale nikto taký tu nebol. Jej sestry od nej očakávali, že aj tentoraz bude schopná všetko vyriešiť. Tak ako to vždy dokázala.

Čas na zúfalstvo však pominul. Nechcela, nemohla byť porazená. Prehltla slzy a vystrela plecيا.

„Do prvého júna máme viac ako štyri mesiace,“ povedala Kitty pevne a odvrátila sa od okna. „To je dosť času, aby sme dosiahli niečo výnimočné. V mestečku, akým je

Biddington, som si dokázala nájsť bohatého snúbenca. Hoci sa ukázalo, že je to podliak, nie je dôvod domnievať sa, že sa to nedá zopakovať.“

„Nemyslím si, že v okolí žijú ďalší bohatí muži,“ namietla Beatrice.

„Presne tak!“ prisvedčila sestra veselo, oči mala neprirodzene rozžiarené. „Preto musím odcestovať na úrodnejšiu pôdu. Beatrice, ty tu odteraz prevezmeš zodpovednosť, lebo ja odchádzam do Londýna.“

2

*N*ezriedka sa stretávame s osobami, ktoré majú vo zvyku vyslovovať nezmyselné tvrdenia. Zriedkavejšie sa stretávame s osobami, ktoré majú vo zvyku ich aj plniť, a slečna Kitty Talbotová patrila do tej druhej skupiny.

Ani nie tri týždne po tom pochmúrnom ráne v salóne v Netley Cottage sa spolu s Cecily viezli v dostavníku do Londýna. Bola to nepríjemná cesta, tri dni strávené hojdaním sa na sedadlách, sprevádzané ľuďmi a hydinou. Dorsetshirský vidiek a jeho okolie sa im pomaly strácali z dohľadu, keď prechádzali cez jedno grófstvo za druhým. Kitty strávila väčšinu času pozeraním z okna – na konci prvého dňa bola najďalej od domova, ako sa kedy dostala.

Kitty už dávno vedela, že sa bude musieť vydať za bohatého muža, ale počítala s tým, že sa jej to podarí a zároveň zostane blízko Biddingtonu a svojej rodiny, pričom zásnuby s pánom Linfieldom naplánovali a uskutočnili spolu s matkou.

V týždňoch a mesiacoch po matkinej smrti bola o to vďačnejšia, že už má jasnú budúcnosť s pánom Linfieldom, ktorý žil neďaleko. V najtemnejších časoch, keď sa tešila, že nebude musieť ani na chvíľu opustiť svoju rodi-

nu, to bol naozaj dar, a predsa teraz nechala väčšinu svojich sestier ďaleko za sebou. S každou mílou, ktorú ich od Biddingtonu delil dostavník, sa jej v hrudi zväčšoval tuhý uzol. Bolo to správne rozhodnutie, jediné rozhodnutie, ktoré Kitty mohla urobiť pre svoju rodinu, ale bez spoločnosti sestier sa cítila veľmi zle.

Bola hlúpa, keď dôverovala pánovi Linfieldovi, a napriek tomu stále nedokázala pochopiť, ako sa mohol tak rýchlo zmeniť a prestal ju milovať. Slečna Spencerová bola pekná, to áno, ale nudná ako ryba; nedávalo zmysel, aby sa to stalo tak rýchlo. Okrem toho si myslela, že ostatní Linfieldovci nemali slečnu Spencerovú príliš v láske. Čo Kitty chýbalo?

„Čo je to za hlúpost?“ povedala znova, tentoraz nahlas. Cecily na ňu vrhla urazený pohľad. „Nejde o teba, mám na mysli pána Linfielda.“

Cecily sa s úškrnom vrátila k čítaniu. Keď sa jej dostala do rúk ťažká kniha od vikára, trvala na tom, že si ju vezme, hoci ju Kitty upozornila, že kniha takej veľkosti a hmotnosti nemusí byť najvhodnejší spoločník na takej dlhej ceste.

„Chceš, aby som bola už načisto nešťastná, Kitty?“ spýtala sa teatrálne Cecily. Úprimná odpoveď v tej chvíli – keď stála s červenou tvárou nad sestriným plným kufrom – bola nie, a tak Kitty kapitulovala a zmierila sa s nosením absurdného nákladu až do Londýna. Opäť preklínala otcovo smiešne a drahé rozhodnutie poslať Cecily, aby sa dva roky vzdelávala v seminári pre mladé dámy v Bathe. Bolo motivované túžbou držať krok s miestnou šľachtou, najmä s Linfieldovcami, a zdalo sa, že za čas strávený tam Cecily získala prehnané sebavedomie z pocitu vlastnej intelektuálnej nadradenosti.

Napriek vášnivej obhajobe knihy jej Cecily nevenovala veľkú pozornosť, namiesto toho trápila Kitty tými istými otázkami, ktoré jej neschádzali z mysle počas celej cesty.

„Si si naozaj istá, že si správne pochopila list tety Dorothy?“ zašepkala Cecily, keď si konečne uvedomila Kittinu opakovanú výčitku, aby sa o ich súkromné záležitosti nedelila so všetkými cestujúcimi v koči.

„Ako inak by sa to dalo pochopiť?“ zasyčala Kitty trochu podráždene. Vzdychna, upokojila sa a znova vysvetľovala s ukážkovou trpezlivosťou. „Teta Dorothy poznala mamu, keď obe pracovali v divadle Lyceum. Boli si veľmi blízke, mama nám čítala nahlas jej listy, spomínaš si? Napísala som jej žiadosť o pomoc a teta Dorothy sa ponúkla, že nás uvedie do londýnskej spoločnosti.“

Cecily sa uškrnula.

„Ako si môžeš byť istá, že teta Dorothy je vážena osoba s dobrými kresťanskými mravmi? Mohli by sme chodiť aj do bordelu, čo ty vieš?“

„Myslím, že čas, ktorý si strávila s vikárom, ti vôbec neprospel,“ povedala jej Kitty prísne. V súkromí však aj ona prechovávala isté obavy z tety Dorothy, hoci mama vždy trvala na tom, že teta je veľmi úctyhodná. Ale nebolo dobré o tom polemizovať s Cecily, keď teta Dorothy bola naozaj ich jedinou možnosťou. „Teta Dorothy je jediná osoba, ktorú poznáme a ktorá býva v Londýne. Otcova rodina je teraz celá na kontinente – niežeby nám pomohli –, ale ona bola taká láskavá, že zaplatila aj za našu cestu. Nemôžeme nad jej pomocou ohŕňať nos.“

Cecily sa stále tvárila nepresvedčivo a Kitty sa s pozdychom oprela. Obe by boli radšej, keby ju na tejto ceste sprevádzala Beatrice, ale na konci listu tety Dorothy bol jasný pokyn: Vezmi so sebou svoju najkraj-

šiu sestru. A keďže Beatrice bola momentálne podľa jej vlastného hodnotenia napoly dievča, napoly chrt, šla Cecily, hoci jej sladká krása bola v rozpore s jej mrzutou povahou. Lenže predstavovala jasnú voľbu. Bola nanajvýš nudná, ale Kitty dúfala, že na tom nezáleží. Utešovala sa myšlienkou, že Beatrice je oveľa vhodnejšia osoba, ktorej mohla zveriť vedenie domu a mladších dievčat. Keby namiesto nej zostala doma Cecy, v čase, keď by sa vrátili, už by nebolo čo zachraňovať.

„Stále si myslím, že by bolo lepšie vynaložiť úsilie na hľadanie čestného, výnosného zamestnania,“ špekulovala Cecily. „S mojím vzdelaním by zo mňa bola veľmi dobrá vychovávateľka.“

Nastala pauza, kým Kitty pociťovala hrôzu z toho, že by Cecily mala zodpovednosť za rodinné financie.

„Nech je to akokoľvek,“ povedala Kitty tichým, opatrným hlasom, „bežný plat guvernanky nie je vyšší ako tridsaťpäť libier ročne. Obávam sa, že to ani zďaleka nie je dosť. Môj vydaj za niekoho bohatého je naozaj najrýchlejší spôsob, ako sa dostať z problémov.“

Cecily otvorila ústa, pravdepodobne sa chystala vysloviť ďalšiu, ale úplne zbytočnú poznámku, prerušil ju však malý chlapec na prednom sedadle, ktorý hlasno povedal svojej matke: „Mama, sme tu!“

Áno, na horizonte skutočne videli rozprestierať sa Londýn. Dlhé kúdoly dymu sa tiahli k oblohe nad ním ako majáky. Kitty počula tak veľa príbehov o Londýne, o ktorom jej rodičia rozprávali s nadšením ako o veľkom priateľovi, ktorého stratili. Rozprávali jej o jeho výške a šírke, o jeho kráse a majestátnosti, o jeho ruchu a rôznych príležitostiach, nazývali ho kráľovským. Kitty už dlho túžila na vlastné oči vidieť tento cudzí kraj, ktorý sa

zdaľ akoby prvou láskou a skutočným domovom oboch jej rodičov. No keď sa začali trmáčať mestom, ako prvé jej napadlo, že Londýn je... špinavý. So všadeprítomnými sadzami, s dymom z komínov vysoko nad nimi, s konskými výkalmi na uliciach. Špina a odpadky, ulice, ktoré do seba akoby narážali a potom sa kľukatili iným smerom. Budovy týčiace sa v bizarných uhloch, ktoré neboli vždy štvorcové alebo obdĺžnikové, ale náhodne postavené, akoby ich nakreslilo dieťa. A bolo tam rušno, áno, a hlasno, tak hlasno! Neustály rachot kolies a klepot kopýt po chodníkoch, krik pouličných predavačov a pocit náhlenia sa všade okolo nich. Bolo to hlučné, špinavé a neporiadne mesto, náročné na pozornosť a také veľmi...

„Veľkolepé,“ vzdychla napriek vnútorným myšlienkam. „Cecily, konečne sme tu.“

Na Piccadilly vymenili dostavník za drožku, ktorá ich odviezla do sídla tety Dorothy na Wimpole Street. Kitty ešte nevedela rozlíšiť módne a nemoderné štvrte v Londýne, ale bola rada, že hoci ulica tety Dorothy nebola ani zďaleka taká veľkolepá ako niektoré honosné štvrte, okolo ktorých prechádzali, vyzerala dostatočne zámožná, aby sa nemuseli hanbiť. Drožka zastavila pred úzkym mestským domom, ktorý sa tiesnil medzi dvoma ďalšími, a potom, čo sa Kitty rozlúčila so vzácnou mincou pre drožkára, vyšli po strmých schodoch a zaklopali. Dvere otvorila slúžka so žiarivo ryšavými vlasmi – aké bolo vzrušujúce vidieť, že teta Dorothy mala skutočnú slúžku – a odviedla ich do malého salónika, kde čakala ich teta.

Hoci Kitty cestou odmietala Ceciline pochybnosti, tajne sa obávala, že ich privíta nahrubo nalíčená žena s komickou parochňou, oplzlým smiechom a vlhkými spodničkami, ktoré by sa na to, čo mala Kitty v úmys-

le, nehodili. Uľavilo sa jej, keď namiesto toho uvidela nápadnú módnú ženu so vznešenou postavou, úhľadne odetú do ranných šiat holubičej sivej farby. Hnedé vlasy mala rozpustené, ale neformálny štýl jej pristal. V očiach sa jej zračil šibalský lesk, ktorý by sa nehodil k usadlému čepcu alebo vdovskému klobúku. Teta Dorothy vstala zo stoličky a chvíľu ich pozorovala spod tmavého obočia. Kitty a Cecily zatajili dych, obe boli nezvyčajne nervózne. Potom nasledoval úsmev. Teta vystrela ruky ozdobené drahokamami.

„Zlatička, tak veľmi sa podobáte na svoju matku,“ povedala. A padli si do náručia.

Teta Dorothy vtesnala do svojich štyridsiaticich ôsmich rokov mnoho životov a rolí. Ako herečka si užila pestrú kariéru na javisku, zatiaľ čo mimo javiska zabávala vybraných najštedrejších londýnskych džentlmenov. Po tom, čo si za ten čas našetrila nemalú sumu peňazí, na svoje štyridsiate piate narodeniny si dala zafarbiť ohnivé červené vlasy na tmavohnedé a premenovala sa na zámožnú vdovu pani Kendallovú. Ako pani Kendallová si začala užívať iný životný štýl, správala sa slušne a trávila dni v domoch, kde sa ako mladá dáma zabávala po večeroch. Hoci si Kitty robila starosti, že Dorothisina bujará minulosť môže byť skôr prekážkou ako pomocou, lebo herečky sa sotva považovali za vážené osoby, z jej správania bolo jasné, že premena na slušnú dámu bola neomylná. Keď ju Kitty uvidela, cítila sa istejšia, že teta Dorothy bude schopná previesť ich ďalším obdobím života v Londýne a poradí Kitty v jej snahe získať zámožného ženícha.